

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ἡ μεταλλαγμένη Κωνσταντινούπολη τῶν Οἰκουμενιστῶν
πρέπει νὰ ξαναγίνει ὄντως Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἐκκλησία

Ἡ Κωνσταντινούπολη τῶν Οἰκουμενιστῶν δημιουργεῖ σχίσματα Μετὰ τὸ Ἡμερολογιακὸ ἔρχεται τὸ Οὐκρανικὸ*

Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση,
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ
Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀ.Π.Θ.

1. Αἰχμάλωτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἡ Κωνσταντινούπολη

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης, ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἡ πηγὴ τῶν εὐσεβῶν Δογμάτων καὶ τῆς Κανονικῆς εὐταξίας, ἡ ὁποία ἐπὶ δεκαἕξι αἰῶνες (4ος-19ος αἰ.) εἶχε πρωτεύοντα ρόλο στὴν πορεία καὶ ἐξέλιξη ὅλων τῶν τομέων ζωῆς καὶ δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνος σταδιακὰ καὶ μὲ ἀύξανόμενους ρυθμοὺς χάνει αὐτὰ τῆς τὰ γνωρίσματα.

Διαβρωμένη ἐσωτερικά, σὲ ἐπίπεδο ἡγεσίας καὶ θεολογίας, ἀπὸ ἀρχές καὶ ἀξίες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καὶ τῆς «Νέας Τάξεως» πραγμάτων, δηλαδὴ τῆς Μασονίας, τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καὶ τῆς Θεοσοφίας, ἐγκατέλειψε τὴν ἀσφαλῆ, φωτεινὴ καὶ σωτηριώδη ὁδὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ πορεύεται τώρα στὶς σκοτεινὲς ἀτραποὺς τῶν καινοτομιῶν καὶ νεω-

(*) Βλ. https://katihisis.blogspot.com/2018/11/blog-post_8.html?spref=fb&m=1

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.

τερισμῶν, αἰχμάλωτη στὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἥτοι τοῦ Συγκρητισμοῦ, Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ.

Ἄν πρόκειται ἐδῶ νὰ ἀναλύσουμε πῶς καὶ πότε ἐγινε αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ, αὐτὴ ἡ παραμόρφωση, γιατί τὸ ἔχουμε πράξει πολλές φορές στὸ παρελθόν, ἰδιαίτερα μάλιστα κατὰ τὴν πρόσφατη περίοδο, πρὶν καὶ μετὰ τὴν σύγκληση τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης (Ἰούνιος 2016)¹.

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε εἰσπράξαμε καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ πρωτοστάτη τῶν καινοτομιῶν καὶ παραμορφώσεων πατριάρχη Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος ξεπέρασε στὸ καταστροφικὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔργο τοὺς μασόνους προκατόχους του Μελέτιο Μεταξάκη καὶ Ἀθηναγόρα.

Ὁνομαστικὰ ἀλλὰ καὶ τιμητικά, μᾶς ὑπέδειξε ὡς ἐμπόδιο στὸ καινοτόμο ἀντορθόδοξο ἔργο του καὶ ἐζήτησε τὴν τιμωρία μας, εὐρῶν πρόθυμο ὑποτακτικὸ ἢ μᾶλλον ὁμόφρονα κρυφὸ ὁμοϊδεάτη τὸν μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἄνθιμο, ποὺ ἄσκησε δικαστικὴ δίωξη ἐναντίον μας.

2. Μονομερῆς καὶ ἀντισυνοδικὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου

Στὸ παρὸν σύντομο ἄρθρο ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐπισημάνουμε, ὅτι μεταξὺ τῶν πικρῶν καρπῶν αὐτῆς τῆς ἀποστατικῆς πορείας τῆς Κωνσταντινούπολης ἦταν ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση τοῦ 1924, ἡ ὁποία ἐτραυμάτισε ἀνεπανόρθωτα τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν τραυματίζει μέχρι σήμερα, σχεδὸν ἐπὶ ἓνα αἰῶνα.

Ἐπρόκειτο τότε γιὰ μία ἀχρείαστη, χωρὶς ποιμαντικὴ ἀναγκαιότητα, λανθασμένη, μονομερῆ καὶ πραξικοπηματικὴ ἐνέργεια, χωρὶς συνοδικὴ πανορθόδοξη ἀπόφαση, ποὺ ἔλαβε ὁ νεωτεριστὴς μασόνος πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης, παρασύρας καὶ τὸν κατὰ τὰ ἄλλα συνετὸ καὶ μεγάλο ἐκκλησιαστικὸ ἱστορικό, καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο.

1. Βλ. ἐνδεικτικὰ τὴν μελέτη μας «Ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία στὸν Οἰκουμενισμό. Ἡ μεγάλη ἀνατροπὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνα», στὸ βιβλίό μας: Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Σύνοδος. Πρέπει νὰ ἐλπίζουμε ἢ νὰ ἀνησυχούμε; Θεσσαλονίκη 2016, σελ. 15-48. Ἐπίσης Μοναχοῦ Σεραφεῖμ, «Ἡ Μασονία καὶ οἱ Πατριάρχες», Θεοδρομία 15 (2013) σελ. 513-530, 16 (2014) σελ. 127-144. Τοῦ αὐτοῦ, «Στοιχεῖα ἐπιδράσεως τῆς Μασονίας στὸν πρῶτο ἐλληνικὸ Οἰκουμενισμό», Θεοδρομία 19 (2017) σελ. 568-589, 20 (2018) σελ. 101-116.

Ὁ τελευταῖος, δικαιολογώντας στὸν ὄσιο Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο τὴν σύμπραξη καὶ συνέργεια στὴν ἀντισυνοδικὴ καὶ πραξικοπηματικὴ ἐκείνη ἐπιβολὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, εἶπε στὸν ὄσιο Γέροντα, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος: **«Νὰ μὴ τὸ ἔσωνα, νὰ μὴ τὸ ἔσωνα! Αὐτὸς ὁ διεστραμμένος ὁ Μεταξάκης μὲ πήρε στὸ λαιμὸ του».**

Σὲ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα γράφει ἐπίσης ὁ ὄσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου: **«Τὴν διαίρεσιν καὶ τὸ σχίσμα ἐπέφερον ἡ ἀπρομελέτητος, ἄσκοπος, ἄκαιρος καὶ διαβολικὴ καινοτομία, ἥτοι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ (Παπικοῦ) ἡμερολογίου ὑπὸ τοῦ μασόνου προκατόχου σας Μελετίου Μεταξάκη, παρασύραντος τὸν τότε ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον»².**

Τὴν μονομερῆ ἐκείνη διαιρετικὴ καὶ ἐσφαλμένη ἀπόφασις τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου ἐπικρίνει καὶ ὁ ἀείμνηστος Γέροντας Γαβριὴλ Διονυσιάτης, μεγάλῃ ἀγιορειτικῇ μορφῇ τοῦ 20οῦ αἰῶνος, λέγοντας μεταξὺ ἄλλων: **«Κατὰ ταῦτα ἡ Ἐκκλησία ἔσφαλε κατὰ τὴν γνώμην ἐγκύρων κύκλων, ἀποφασίσασα μονομερῶς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἑορτολογίου, ἐξ οὗ παρουσιαζόμεθα σήμερον διηρημένοι Ἐκκλησιαστικῶς οἱ Ὀρθόδοξοι πρὸς σκανδαλισμὸν τῶν εὐλαβεστέρων πιστῶν καὶ χλεῦνην παρὰ τῶν ἀλλοπίστων»³.**

3. Τραυματίσθηκε ἡ ἐνότητα σὲ πανορθόδοξο καὶ τοπικὸ ἐπίπεδο

Ἡ μονομερῆς καὶ ἀντισυνοδική, τοῦτ' αὐτὸ πραξικοπηματικὴ, ἐνέργεια τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν αὐτοκεφάλων τοπικῶν ἐκκλησιῶν μόνον δύο, δυστυχῶς ἐλληνοφώνες, δέχθηκαν ἀρχικὰ τὴν μεταρρύθμισιν· τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖο καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Πολλὲς μάλιστα ἐπέκριναν τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερον νὰ τηροῦν τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιον.

Ἡ ἐνότητα ἔτσι διασπάσθηκε καὶ σὲ πανορθόδοξο καὶ σὲ το-

2. Περί ὄλων αὐτῶν βλ. εἰς **Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης**, Ὁ ὄσιος Φιλόθεος Ζερβάκος ὡς ἀγωνιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας. **Μὲ** ἀναφορὰς στὴν ἐπικαιρότητα, Ἐκδ. «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2014, σελ. 80-101.

3. **Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτης**, «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος», εἰς Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα (Μικρὰ συμβολὴ εἰς τὴν ἐπίλυσίν του), Ἐκδ. «Ὀρθόδοξου Τύπου», Ἀθῆναι 2004, σελ. 18-19.

πικὸ ἐπίπεδο. **Σ**ὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο, διότι ὅσες ἐκκλησίες ἀπέρριψαν τὴν μεταρρύθμιση γιορτάζουν σὲ διαφορετικὲς ἡμερομηνίες τὶς μεγάλες δεσποτικὲς καὶ θεομητορικὲς ἑορτὲς, ὡς καὶ τὶς ἑορτὲς τῶν Ἁγίων, μὲ ἐξασθένηση τῆς κοινῆς, ταυτόχρονης, ὁμόφωνης, ὁμοθυμαδόν, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ λατρείας καὶ ἐξύμνησης τοῦ Θεοῦ.

Απὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ποὺ καθόρισε τὸν κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα δὲν βρέθηκε οὔτε τόλμησε κανεὶς νὰ προσβάλει τὴν λειτουργικὴ ἐνότητα. **Τ**ὸ ἐτόλμησε καὶ τὸ ἐπέβαλε ἡ Κωνσταντινούπολη, μὲ χειρότερη τώρα διάσπαση αὐτῆς ποὺ ἴσχυε πρὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι τότε ἑορταζόταν μόνον τὸ Πάσχα σὲ διαφορετικὴ ἡμερομηνία. **Τ**ώρα γιορτάζονται διασπαστικὰ καὶ διαιρετικὰ ὅλες οἱ ἀκίνητες δεσποτικὲς, θεομητορικὲς ἑορτὲς καὶ μνῆμες Ἁγίων.

Χειρότερες διαιρέσεις καὶ ἔριδες, μὲ σχισματικὲς ἀπολήξεις, διαδραματίσθηκαν σὲ τοπικὸ ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἡγεσίες ποὺ ἀκολούθησαν τὸ Νέο Ἡμερολόγιο, θέλησαν νὰ τὸ ἐπιβάλουν διὰ τῆς βίας, μὲ τὴν σύμπραξη τῶν κρατικῶν ἀρχῶν.

Εὐλαβεῖς κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ δεχθοῦν τὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση ὡς προσβολὴ τῆς πάτριας, τῆς Πατερικῆς Παράδοσης, ὑπέστησαν ἀπερίγραπτης ὠμότητος καὶ σκληρότητας διωγμοὺς καὶ ταλαιπωρίες. **Κ**αθαιρέθηκαν, ἀποσχηματίσθηκαν, ἐξορίσθηκαν, διασύρθηκαν, ἀφαιρέθηκαν οἱ ναοὶ τους, κατασυκοφαντήθηκαν· μία φοβερῶν διαστάσεων ἐμφύλια ἐκκλησιαστικὴ διαμάχη, ποὺ ἔσχισε ὄχι μόνον τὸ σῶμα τῶν κληρικῶν πρὸς τοὺς ἐπισκόπους καὶ μεταξύ των, τῶν μοναχῶν πρὸς τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἡγουμένους, ἀλλὰ διέλυσε ἀκόμη καὶ φιλικοὺς καὶ οἰκογενειακοὺς δεσμούς, ἀφοῦ ὑψώθηκαν τείχη, μεταξύ φίλων, ἀλλὰ καὶ μελῶν τῆς ἴδιας οἰκογένειας.

Μία ἀπὸ τὶς πιὸ μελανὲς σελίδες τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας εἶχε γραφῆ μὲ πατριαρχικὸ ἐλληνικὸ χέρι, καθ' ὑπαγόρευση σκοτεινῶν μὴ ἐκκλησιαστικῶν κέντρων.

Πολλοὶ ὀδηγήθηκαν σὲ σχισματικὲς καταστάσεις, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων, διακυβεύοντας τὴν σωτηρία τους. **Ο**ἱ περισσότεροὶ ἤλπιζαν εἰς μάτην ὅτι θὰ θεραπευθεῖ τὸ τραῦμα τοῦ σχίσματος, ἀπὸ μία μελλοντικὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ποὺ ἄξιζε νὰ συγκληθεῖ καὶ μόνον γι' αὐτὸν τὸν λόγο.

Ενα ἀπὸ τὰ βασικὰ θέματα τῆς προετοιμαζόμενης ἀπὸ τὴν δε-

καετία τοῦ 1920 οἰκουμενικῆς συνόδου, ἀμέσως μετὰ τὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση, ἦταν τὸ Ἡμερολογιακό. Μπορεῖ μάλιστα βασιμῶς νὰ ὑποστηριχθεῖ ὅτι ἦταν τὸ πιὸ φλέγον καὶ ἐπεῖγον θέμα ἀπὸ ὅσα περιέλαβε ἡ θεματολογία τῆς συνόδου, τὸ ὁποῖο ὁμως τὴν τελευταία στιγμή διεγράφη ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν θεμάτων, διότι ὁ Διάβολος ἀγρυπνεῖ καὶ δὲν θέλει τὴν εἰρήνη, τὴν ὁμόνοια, τὴν ἐνότητα μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ ψευδοσύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου δὲν μπόρεσε καὶ μόνο γι' αὐτὸ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι γιὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους δὲν ἐκπροσωπήθηκαν δυσσαρεστημένες τέσσερις μεγάλες καὶ πολυάνθρωπες ἐκκλησίες, πλῆθος δὲ πιστῶν καὶ ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες πὺ ἐλάβαν μέρος ἀπορρίπτουν τὶς κακόδοξες καὶ ἀντορθόδοξες ἀποφάσεις της.

Τὴν ἀπροσδόκητη καὶ ἀδικαιολόγητη ἔκπτωση τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν θεμάτων καὶ τοὺς λόγους πὺ τὴν προκάλεσαν ἀναλύσαμε λεπτομερέστερα στὴν ἱστορικὴ Ἡμερίδα πὺ ἐγίνε στὸν Πειραιᾶ στὶς 23 Μαρτίου τοῦ 2016, μὲ συνδιοργάνωση τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, Γλυφάδας, Κυθήρων, Πειραιῶς καὶ τῆς «Συνάξεως Ὁρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν», μὲ γενικὸ θέμα «Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Σύνοδος. Μεγάλὴ προετοιμασία χωρὶς προσδοκίες». **Ἡ** δική μας εἰσήγηση εἶχε ὡς τίτλο: «Παλαιὸ καὶ Νέο Ἡμερολόγιο καὶ ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα. Γιατί ἀπέσυρε τὸ φλέγον θέμα ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Σύνοδος;»⁴.

Ἐνα μεγάλο λοιπὸν τραῦμα, μία μεγάλη πληγὴ στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἓνα μεγάλο σχίσμα, τὸ Ἡμερολογιακὸ παραμένει ἀθεράπευτο ἐπὶ ἓνα σχεδὸν αἰῶνα. **Κ**αὶ στὸ παρελθὸν ἐγίναν λάθη καὶ ἐλήφθησαν ἐσφαλμένες ἀποφάσεις, πὺ διορθώνονταν ὁμως σύντομα ἀπὸ αὐτοὺς πὺ τὰ προκάλεσαν κατὰ τὴν ἀξιωματικὴ ρῆση «ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται», ἢ ἂν δὲν ἦταν δυνατὴ ἡ θεραπεία λόγῳ ἀλλαγῆς τῶν ἱστορικῶν δεδομένων, τουλάχιστον ζητοῦσαν συγγνώμη οἱ ἐπίγονοι καὶ ἀπόγονοι αὐτῶν πὺ προκάλεσαν ἱστορικὲς καταστροφὲς ἢ ἐλάβαν ἄδικες ἀποφάσεις.

Ἀκόμη καὶ ὁ ἀμετανόητος Παπισμὸς ζητᾷ συγγνώμη γιὰ τὶς σταυροφορίες καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς Ἱερᾶς Ἐξέτασης, καὶ ἡ σημερινὴ μεταχιτλερικὴ Γερμανία, μᾶλλον καὶ αὐτὴ ἀμετανόητη καὶ αὐταρχικὴ, ζητᾷ μὲ τοὺς ἐκπροσώπους της συγγνώμη γιὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ναζισμοῦ.

4. Δημοσιεύθηκε καὶ στὴν Θεοδρομία 18 (2016) σελ. 264-291.

Υπενθυμίζουμε ότι όταν η Άγια του Χριστού Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης ἦταν ὄντως Ἄγια καὶ Μεγάλη, σύντομα ἐπενέβαινε καὶ διόρθωνε λάθη καὶ σχίσματα, ποὺ προκλήθηκαν ἀπὸ ἐμπάθειες καὶ κακογνωμίες πατριαρχῶν καὶ ψευδοσυνόδων.

Ποιός δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου καὶ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων του, ποὺ ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησίας μας στὶς 27 Ἰανουαρίου κάθε χρόνο; **Ο** μέγας Ἅγιος δὲν ἐπέτρεπε τὴν μετακίνηση τῆς σοροῦ του, πρὶν νὰ ζητήσῃ συγγνώμη ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, γιὰ ὅσους διωγμοὺς ὑπέστη ὁ ἴδιος καὶ ὅσοι τοῦ ἔμειναν πιστοί, ποὺ ἔκοψαν κάθε δεσμὸ μὲ τὴν ἐπίσημη Ἐκκλησία καὶ χαρακτηρίσθηκαν ὡς «Σχίσμα τῶν Ἰωαννιτῶν». **Κ**αὶ μόνον ὅταν μὲ γραπτὴ ἐπιστολή, ποὺ ἔβαλε πάνω στὸ μνήμά του, ταπεινὰ καὶ εἰρηνικά, ὁ αὐτοκράτωρ ζήτησε συγγνώμη μὲ προτροπὴ καὶ τοῦ πατριάρχου Ἁγίου Πρόκλου, ἐπέτρεψε ὁ Ἅγιος νὰ γίνῃ ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου του καὶ ἡ θριαμβευτικὴ του ἐπανενθρόνιση στὴν Κωνσταντινούπολη, μὲ τὴν ὁποία ἔληξε καὶ τὸ λεγόμενο «Σχίσμα τῶν Ἰωαννιτῶν».

Παραλείπουμε πάμπολλες ἄλλες διορθώσεις καὶ θεραπείες σχισμάτων καὶ διαιρέσεων ἀπὸ τὴν ὄντως τότε Ἄγια καὶ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. **Τ**ὸ ἴδιο πρέπει νὰ πράξῃ καὶ τώρα, γιὰ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὸν ἱστορικὸ της ρόλο, καὶ νὰ κρατήσῃ ἀκέραια τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμηση τῶν Ὁρθόδοξων.

4. Ἀντὶ νὰ θεραπεύσουν τὸ Ἡμερολογιακὸ σχίσμα προκαλοῦν ἄλλο, τὸ Οὐκρανικὸ

Δυστυχῶς ὁμως, ἀντὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰ τραύματα καὶ τὶς πληγὲς ποὺ προκάλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλεῖ ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση τοῦ 1924, νὰ ἀποκαταστήσῃ σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο τὴν ἐορτολογικὴ ἐνότητα, καὶ σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο νὰ ἐπανέλθουν ἡ ἐνότητα καὶ ἡ εἰρήνη, νὰ παύσουν ἡ διαίρεση καὶ τὸ σχίσμα μεταξὺ Παλαισημερολογιτῶν καὶ Νεοσημερολογιτῶν, τώρα προκαλεῖ καινούργιο σχίσμα στὴν Οὐκρανία μὲ τὴν αὐθαίρετη, ἀντικανονικὴ, μονομερῆ, ἀντισυνοδική, πραξικοπηματικὴ χορήγηση αὐτοκεφαλίας σὲ δύο σχισματικὲς μερίδες Ὁρθόδοξων, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ἐζήτησε οὔτε τὸ ἐπιθυμεῖ ἡ κανονικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἐπαναλαμβάνονται οἱ ἴδιες ἀντικανονικὲς καὶ ἀντισυνοδικὲς ἐκτροπὲς καὶ πρακτικὲς ποὺ ὁδήγησαν στὶς ἡμερολογιακὲς διαιρέσεις.

Κρατικὲς καὶ πολιτικὲς ἐπεμβάσεις καὶ πιέσεις ἀπὸ τὴν παπικὴ καὶ προτεσταντικὴ Δύση, μονομερεῖς ἀποφάσεις τῆς Κωνσταντινούπολης, ὅπως τότε, χωρὶς πανορθόδοξη συναίνεση, μὲ διαφαινόμενη μάλιστα ἀντίθεση τῆς πλειονότητος τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως τότε, καὶ πρὸ παντὸς βεβαιωμένος κίνδυνος συγκρούσεων καὶ ταραχῶν ἐπισκόπων πρὸς πατριάρχας καὶ μητροπολίτας, κληρικῶν καὶ μοναχῶν πρὸς ἐπισκόπους καὶ ἡγουμένους, καὶ εὐλαβῶν λαϊκῶν ἀπογοητευμένων, ταλαιπωρουμένων καὶ ἀμφιβαλλόντων γιὰ τὴν σωτηρία τους, ὅπως τότε.

Ἐπειδὴ μάλιστα ἡ νέα ἑτεροκέφαλη ἐκκλησία, μὲ τὴν σύμπραξη τῶν κρατικῶν ἀρχῶν, θὰ διεκδικήσει ναοὺς, μοναστήρια καὶ σεβάσματα τῆς κανονικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὅλοι ἐπισημαίνουν ὅτι θὰ ὑπάρξουν συγκρούσεις μεταξὺ κατεχόντων καὶ διεκδικούντων, ποὺ θὰ φθάσουν μέχρι τὶς αἰματοχυσίες.

Ἐκαναν σύνθημα καὶ λάβαρο οἱ Οἰκουμενιστὲς τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν, τὸ «ἵνα πάντες ἕν ᾧσι», καὶ τὸ ἀκυρώνουν στὴν πράξη, ἀφοῦ διαιροῦν καὶ διασποῦν τὸ ἴδιο τους τὸ σπίτι, τοὺς Ὁρθοδόξους. **Δ**ὲν περιμένουν δικαιολογημένα νὰ ἀκούσουν τὸ γνωστό «Ἰατρὲ θεράπευσον σεαυτόν»;

Στὰ πλαίσια τοῦ οικολογικοῦ κινήματος θέλουν νὰ σώσουν τὰ ζῶα, τὰ δένδρα, τὴν κτίση ἀπὸ τὴν οικολογικὴ καταστροφή, λησμονοῦντες ὅτι ἔργο τους μέσα στὴν Ἐκκλησία εἶναι νὰ σώσουν τὸν ἄνθρωπο, τὸν βασιλέα τῆς κτίσεως, ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτία, στὰ ὁποῖα οἱ ἴδιοι τὸν ὠθοῦν μὲ τὰ σκάνδαλα, τὶς αἱρέσεις, τὰ σχίσματα, τὴν ἐκκοσμίκευση, τὴν τρυφηλὴ ζωὴ, τὴν συμπόρευση μὲ τοὺς ἄρχοντες τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἄν ὅμως καὶ μία ψυχὴ ἀξίζει, ὅσο ἀξίζει ὁλος ὁ κόσμος κατὰ τὴν ἀψευδῆ τοῦ Κυρίου διδασκαλία⁵, ἀναλογίζονται στὴν πνευματικὴ οικολογία πόσους κόσμους καταστρέφουν μὲ τὰ σχίσματα καὶ τὶς διαιρέσεις;

Κοντὸς ψαλμὸς, ἀλληλουῖα. **Ἡ** μεταλλαγμένη Κωνσταντινούπολη τῶν Οἰκουμενιστῶν, γιὰ νὰ ξαναγίνει ὄντως Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἐκκλησία, ὅπως ἦταν μέχρι τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος, πρέπει νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,

5. Μάρκ. 8, 36: «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;».

τὴν πρωτειομανία, τὶς ὀλέθριες ἀποφάσεις τοῦ Κολυμπαρίου, νὰ θεραπεύσει τὰ τραύματα τοῦ Ἡμερολογίου καί, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή, νὰ ἀποφύγει νὰ προκαλέσει νέο σχίσμα, τὸ ὁποῖο ἀπὸ τὴν Οὐκρανία θὰ ἐπεκταθεῖ εἰς ὀλόκληρη τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ῥοσοὶ ἀγαποῦμε τὴν Κωνσταντινούπολη τῶν αἰώνων εὐχόμεσθε καὶ προσευχόμεσθε ἐκτενῶς.

